NU CĂUTAȚI TALENTELE DOAR PE MARILE STADIOANE!

FETIȚA ACEEA MERITA MAI MULT...

Se petrecea cu cîtva timp în urmă, la „Crosul fetelor" din Suceava... Era un frig pătrunzător și cerul amenința a ploaie cînd, printre tufișurile ce mărgineau traseul au apărut concurentele de 12—13 ani. În frunte se afla o fetiță în trening. Atunci, în grupul masiv care urma, n-am văzut basmăluța aceea de bumbac alb. Am zărit-o doar cînd mai erau 300 de metri pînă la sosire. A întrecut, una după alta, vreo zece siluete și nu-i mai rămînea înainte decît treningul alergător. Se părea că nu-l va mai ajunge. Și totuși...

Fetița cu basmaua albă de bumbac a reușit. A cîștigat pentru că a dorit imens acest lucru! Cei mai mulți nu știau aproape nimic despre ea, dar cred că în satul ei, acolo, în Mitocul Dragomirnei, pierdut undeva, între obcinele sucevene, o cunoșteau toți. O cunoșteau și o admirau. N-as fi putut să spun de ce, dar — paradoxal pentru vîrsta ei — impunea respect. Am fost convins de asta atunci cînd am văzut-o foarte aproape de sosire cu dinții încleștați și pumnii strînși, concentrată într-un suprem efort de voință. A trecut pe lîngă adversara ei și, atunci tot ce era crispare a dispărut din ea. S-a îndreptat, cu basmăluța albă pe cap spre linia albă. S-a uitat o clipă în urmă și a dispărut repede, în mulțime. N-am mai văzut-o decît pe podium. Era tot cu basmaua albă pe cap. Își pusese și pantofii de care se descotorosise, înainte de cursă, ca de o mare greutate... Nu zîmbea, cum nu o făcuse nici atunci cînd cîștigase. Era doar stinjenită, îmbrăcată în ie și fote, în fața a mai mult de 2 000 de copii și de oameni mari, sus, la înălțimea locului întîi.

...Fetița aceea merita mai mult. Nu știu de ce, dar mi-au venit în minte cei cîtiva profesori și profesoare de educație fizică care, după ce stătuseră cîtva timp pe platoul Cetății

Momente de neuitat...

Suceava, gazda crosului, plecaseră cu mult înainte de terminarea întrecerilor. Îi răzbise, poate, frigul. N-au aflat cît de frumoasă putea fi victoria acelei copile desculțe cu basmaua albă de bumbac pe cap. Mare păcat...

...Ar fi meritat cu mult mai mult fetița blondă din Mitocul Dragomirnei. Ar fi meritat atenția unor specialiști, care n-au fost, nici ei, acolo. Poate chiar din Federația română de atletism. Oricine ar fi văzut în purtătoarea acelei băsmăluțe albe o viitoare sportivă. Și ca ea alte 20, de care trebuie să se îngrijească, totuși, cineva... Sucevenii n-ar trebui, cu nici un chip, să le uite.

Poate că pe această fetiță, care s-a comportat ca un om în toată firea la primul ei concurs sportiv, ar fi trebuit să o cunoască toată țara. Ce bine ar fi fost ca în dimineața aceea, pe platoul cetății Suceava să ne întîlnim și cu... aparatul de filmat. Fetița cu basmaua albă ar fi oferit, credem, o pledoarie convingătoare pentru frumusețea sportului.

Poate că n-as fi scris aceste rînduri. Dar n-as dori ca, prin cine știe ce întîmplare, s-o revăd, peste cîtiva ani, pe **Lidia Solcan**, fetița cu basmaua albă, și să spun: **„Ar fi putut ieși din ea o mare campioană..."**

Radu TIMOFTE

O REPUTATĂ EXPERIENȚĂ FOTBALISTICĂ ÎN PAGINILE UNEI CĂRȚI

Se știe cîtă importanță are, în recomandarea unor autori, meritele activității lor, extra-scriitoricești, dacă ne permiteți să ne exprimăm așa. O carte despre teatru, să zicem, cu respectatul nume al lui Gheorghe Calboreanu pe copertă, are din pornire autoritatea competenței, garanția deceniilor petrecute pe scenă de reputatul nostru actor. Ne întîlnim, iată, cu o situație similară în domeniul fotbalului, unde **Angelo Niculescu**, un om care — oricît de discutat este — rămîne o figură centrală a vieții acestui sport în ultimii ani, apare pentru prima oară în librării ca autor, alături de mai tînărul său coleg din **Timișoara, Ion Ionescu**, al unei interesante și actuale lucrări, „FOTBAL — METODE ȘI MIJLOACE" *, apărută în Editura „Stadion".

Aici, vă întîlniți doar cu o semnalare a evenimentului. Recenzii mai largi, discuții sub toate formele vor veni mai încolo. Noi ne vom permite, din postura unui cititor de rînd, să vă menționăm, pe rele cîteva rînduri care ne mai rămîn la dispoziție, cîteva subiecte din cuprinsul acestei lucrări de debut în literatura de specialitate a antrenorului echipei reprezentative.

Cum obligă și titlul, lucrarea are două mari capitole — „Metode" și „Mijloace". Dintre principalele subcapitole, amintim: Scopul și obiectivele metodicii de predare a jocului, Metodele de antrenament, Metodele generale de instruire; Particularitățile predării factorilor de antrenament, etc. La capitolul „Mijloace" ne întîlnim cu: Exercițiile de antrenament, Exerciții impuse și libere, Exerciții pentru învățarea elementelor tehnice, Exerciții pentru învățarea și perfecționarea acțiunilor tehnice, Exerciții pentru învățarea și perfecționarea jocului, etc. Folosind o bibliografie bogată, cu autori reputați din literatura noastră de specialitate și de peste hotare, lucrarea lui **Angelo Niculescu** și **Ion Ionescu**, ni se pare a reprezenta un însoțitor indispensabil pentru tehnicienii fotbalului, de toate gradele. Ea are marele avantaj, de care aminteam la început, de a prezenta fondul instruirii fotbalistice prin optica unor tehnicieni activi, multe dintre paginile care au văzut recent lumina tiparului fiind rodul unor observații personale, directe, practice. Ne bucurăm de reușita celor doi antrenori, reprezentînd două generații ale fotbalului nostru și le dorim să... recidiveze.

Eftimie IONESCU

*) Angelo Niculescu — Ion Ionescu: **„FOTBAL — METODE ȘI MIJLOACE"**, Editura „Stadion" — 234 pagini — lei 8.

Sport Magazin

INVITAȚIE ÎN DELTA DUNĂRII

Odată cu primele nopți răcoroase, în Delta Dunării sosesc oaspeți. Sînt păsările migratoare — aproximativ două sute de specii. Delta Dunării este locul în care se întîlnesc cinci căi de migrație ale zburătoarelor, între zonele eurasiatică și sud-africană. Ele poposesc aici, poate pentru a-și reface forțele, cîteva zile sau cîteva săptămîni. Vînătorii ale căror puști nu mai sînt „noi", știu sorocul venirii și plecării păsărilor. Dar, pentru vînătorii tineri care intenționează să se aventureze în deltă în această toamnă, ne încumetăm să facem cîteva recomandări. Și, anume:

— nu este nevoie să transportați în deltă zeci de kilograme de cartușe; dacă ați făcut cît de puțin antrenament de tir la talere, în poligon, vă ajung chiar și numai o sută de cartușe;

— nu trageți, la întîmplare, în stolul de rațe! Să știți că talia unei rațe sălbatice este mult mai modestă decît distanța dintre rațele care zboară în stol;

— căutați să vă îmbrăcați și să vă camuflați, cu barcă cu tot, în așa fel, încît orice vietate să vă confunde cu mediul înconjurător;

— dacă sînteți în grup, adică mai mulți tovarăși de vînătoare răspîndiți pe plaur, stabiliți de la bun început două lucruri: locul în care vă aflați fiecare și direcțiile în care puteți trage fără pericol de accidente și, în ceea ce privește latura sportivă, puneți condiția ca „rațele bătute în cîmă" să nu intre în competiția zilei. Prin „rațe bătute în cîmă" se înțelege șiretlicul prin care, mediocrii trăgători la zbor, după ce aruncă două focuri în vînt, bat cu palma în cîmă — zgomot identic sau aproape identic cu cel al raței căzute pe apă. Apoi urmează explicațiile de rigoare: a căzut în stuf, a dus-o vîntul, n-a mai găsit-o și altele;

În ceea ce privește locurile în care aveți posibilitatea să vînați rațe sau gîște sălbatice, vă recomandăm toate cele trei brațe de vărsare ale Dunării în mare: Chilia, Sulina, Sf. Gheorghe. Peste tot sînt milioane de păsări. Și, probabil, ceva mai precis, ghioluri sau japșe cum ar fi Bijanu, Lumina, Roșu, Roșulet, Puiu, Puiulet, Belciugul, Căzănel, Triozere, Obretinul Mare și Obretinul Mic și încă multe altele, locuri în care vă vor conduce oameni ospitalieri ai satelor deltei. Acestia, în loc de căruțe cu cai, au bărci cu vîsle și vă pot purta pe unde nici n-ați visat vreodată.

Alte recomandări nu vă mai facem; după o excursie vînătorească în Delta Dunării, dumneavoastră veți ști mai multe decît ne-a îngăduit spațiul să vă spunem noi...

Ilie CARCIU

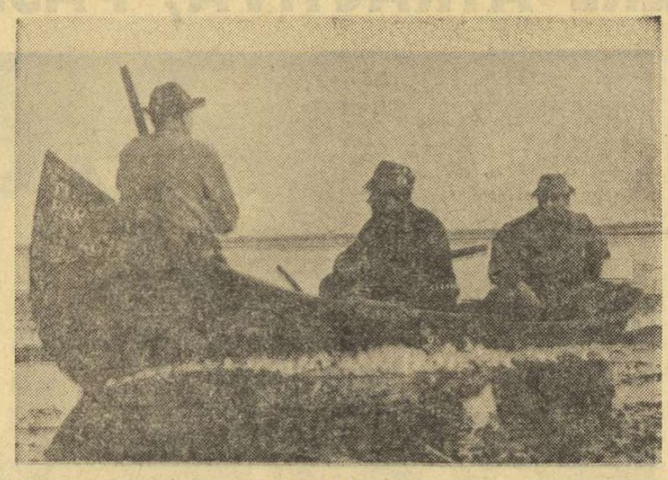

În căutarea rațelor...

CULESE DIN RALIUL BALCANIC

Echipajul Eugen Ionescu-Cristea și Petre Vezeanu la sosire
Foto: Ștefan CIOTLOS

● Duminică 19 noiembrie, în decor de iarnă, undeva la poalele Timpei, se aștepta sosirea celor mai buni dintre combatanții celei de a VIII-a ediții a **Raliului Balcanic**. O mașină se apropie în viteză de linia de sosire cînd cineva strigă: „E Genu, a cîștigat Genu", Vestea se răspîndește fulger și pornesc aplauze entuziaste. Primul sosit, echipajul **Eugen Ionescu-Cristea — Petre Vezeanu**. Bucuria celor care au așteptat o victorie românească în această cursă de prestigiu nu mai cunoaște margini. Zîmbind fericit, mîngîind albastrul brăzdat de dungi albe ai celor 160 de cai ce l-au purtat peste munți și prin văi, Genu mărturisește: **„A fost o cursă grea. Am luptat alături de Petre cu drumul, cu timpul, cu somnul, dar am învins. „Monstrul" (R 12 Gordini) s-a comportat excelent".**

● Nu departe de podiumul învingătorilor, un mare învins. Cu mîinile în buzunare, abătut. **Ciubrikov**, campionul bulgar de motocicletism, și automobilism, pornit în cursă la volanul unui Renault Alpin, a abandonat. **„O defecțiune tehnică, ne explică, cauzată de o piatră. Am aflat despre un proverb românesc privind buturuga mică. S-a dovedit a fi real. În sport, însă, trebuie să știi să și pierzi. Îi felicit pe prietenul meu Eugen pentru reușită, pentru modul în care a pilotat. În ceea ce mă privește, poate la anul..."** Și zîmbind trist, se îndepărtează.

● În miez de noapte, undeva pe traseu, o mașină superbă, roșie, în pană. Alături, doi tineri, în combinezoane verzi, fumează resemnați. **„M-am apropiat de ei** — declară ing. **I. Leonte**, de la asistența tehnică, întrebîndu-i ce s-a întîmplat. Și ce credeți că aveau? **Nici mai mult nici mai puțin decît... pană de benzină. Păcat, era un echipaj favorit pe o mașină excelentă: Porsche 911 S".** Cu siguranță, pe viitor, **Faruk Suren** (Turcia) va fi mult mai atent. Chiar la „mărunțișuri".

● Succes — mare, putem spune — al autoturismului Dacia 1 300 în marea competiție cu mărci de renume: **R 12 Gordini, Porsche, B.M.W.** și altele, cele două mașini trimise de Uzina de autoturisme Pitești au ocupat locuri meritorii între primele 10 clasate. Iată și o părere autorizată, a domnului **Hubert Melot**, reprezentant al Regiei Renault asupra comportării „bolizilor albaștri" (R 12 Gordini) și a celor „gris" (Dacia 1 300): **„Atît mașinile noastre — R. 12 Gordini — cît și ale dv. — Dacia 1 300 — s-au comportat excelent în această cursă. Într-o confruntare cu mărci de prestigiu, examenul a fost trecut cu bine. Aveți piloți foarte buni, veți putea obține și în continuare rezultate frumoase, cu condiția ca mașinile să fie pregătite din timp și bine întreținute".**

● În cursă au fost prezente și... anvelopele românești **Victoria Floresti MS**. Părerea unanimă: foarte bune. Iată și două declarații ale unor piloți ce le-au folosit: **„Reușita multora dintre participanți, posibilă datorită calităților românești — foarte bune".** (**S. Kolev** — Bulgaria): **„Foarte mulțumit de cauciucurile Victoria Floresti MS. Felicitări".** (**N. Toplodolski** — Bulgaria).

Ileana ILIESCU

MÜLLER ȘI BECKENBAUER, SUB PAZA POLIȚIEI

O scenă de necrezut pe stadionul din Ludwigshafen, unde formația F.C. Kaiserlautern urma să primească replica lui Bayern München. Spectatorilor nu le-a venit să-și creadă ochilor, văzînd că echipa Bayern München își face apariția pe teren, încadrată de 20 de polițiști, cu mîna pe trăgaciul puștilor mitraliere.

Motivul? Se primise un telefon anonim, care anunța că internaționalii Müller și Beckenbauer vor fi... răpiți!

Dar fusese o alarmă falsă.

— Cu cîțiva ani înainte — a glumit Beekenbauer — poate că m-ar fi răpit, cel mult, o... admiratoare.

PICĂTURI

Ca să nu alunece pe tobogan, o echipă de fotbal trebuie să acționeze în carusel, să aibă buni țintași la poartă, iar apărarea ei să reziste oricăror încercări ale puterii... adversarului. Numai așa rezultatele ei nu vor fi obținute la roata norocului. S-ar părea deci că fotbalul este un mare parc de distracții. Ceea ce nu e prea adevărat.

★

S-a spus: „o echipă se află mai mult în posesia mingii, cu cît fiecare jucător al ei o ține mai puțin". Dar dacă jucătorul n-o poate ține de loc?

D. MORARU-SLIVNA

IN 4 RINDURI

Apropo de ineficacitatea
înaintașilor din Divizia A.
Dacă în continuare
Nu survine o schimbare,
Nu voi fi mirat de loc
Să-l văd golgeter pe... Boc!

I. GHINESCU—comuna Boteni

ȘTIAȚI CĂ...

...înaintea ultimei etape din divizia B, numărul golurilor înscrise este același în cele două serii? 252? Să se fi vorbit între ei înaintașii dintr-o serie cu cei din seria cealaltă?

...doi foști campioni olimpici au fost aleși în Camera Reprezentanților, cu prilejul recentelor alegeri din S.U.A.? Este vorba de Bob Mathias, cîștigătorul probei de decatlon, la J.O. de la Londra (1948) și Helsinki (1952) și de Ralph Metcalfe, care a făcut parte la J.O. de la Berlin (1936) din echipa de ștafetă a S.U.A. La aceeași Olimpiadă, el s-a clasat pe locul al doilea, în proba de 100 m, după Ovens.

...alpinista francezâ Yvette Buttin se poate lăuda că este cea mai înaltă femeie din lume? Nu de mult, în compania soțului ei, ea a cucerit vîrful Gurja, din munții Himalaia, aflat la o înălțime de 7 193 metri.

...înotătoarea suedeză Greta Anderson, care a traversat de cinci ori Canalul Mînecii, a anunțat că va încerca să realizeze pentru a șasea oară această performanță. De reținut că Greta Anderson are acum 45 de ani.

RĂSPUNDE Don Poștaș

LILIANA-CLAUDIA DINULESCU, IAȘI. Nu mi-aș fi putut închipui că o inimă ieșeană poate bate atît de puternic pentru Dinamo! Am reținut acest fragment privitor la meciul Dinamo — Steaua: „Un meci în care crezi și, în aceeași clipă, nu mai crezi în victorie, un meci în care rizi și totodată plîngi, un meci după care emoția adunată în cele 90 de minute se revarsă într-o bucurie fără margini, cum să nu te copleșească?" Îi voi transmite lui Dinu, jucătorul dv. preferat, urările dv. de succes în lupta pentru... note pe care o duce cu Boc, în cronicile din revista „Fotbal". Deocamdată, conduce Boc. Dar, vorba dv.: mai sînt trei etape! Cred, însă, că n-ați avea nimic împotrivă, dacă ar juca amîndoi în echipa națională. De altfel, cam ar fi cazul...

MIRCEA VIOREL RUȘU, BREAZA. Ați pierdut! Era mai bine întîi să mă întrebați, și pe urmă să puneți pariu! În ultimele patru ediții ale cam-

pionatului diviziei A la fotbal, adică începînd cu anul 1968-69, Rapid s-a clasat de trei ori înaintea echipei dv. favorite, Steaua. Într-o singură ediție, cea de anul trecut, Steaua a terminat pe locul 9 și Rapid pe locul 10.

V. ȚEPELUȘ. Aveți talent. Dar persoana mea nu vă oferă o tematică prea bogată. Ignorați-mă și căutați alte subiecte mai interesante pentru cititori.

UN GRUP DE SALARIAȚI DE LA CENTRALA CĂRBUNELUI, PETROȘANI. „Am văzut la televizor meciul Steaua — F.C Argeș. Te rog să ne spui, nene Poștașule, cînd este eliminat un jucător care își lovește adversarul? Numai cînd acesta din urmă a căzut la pămînt. Nu știm de ce Pantea n-a fost eliminat? Pentru că

n-a lovit mai bine?". Ironia dv. nu este fără temei. Într-adevăr, arbitrul Mircea Rotaru, care, în general, n-a condus rău meciul, a avut un moment de slăbiciune la această scenă. Presupun că, la analiza acestei greșeli de arbitraj, Colegiul central al arbitrilor nu va avea la îndrul lui, un moment de slăbiciune...

ANTON ȘCUTARU, IAȘI. Evident, tenisul va avea din ce în ce mai mulți practicanți. Asta înseamnă, așa cum spuneți și dv., mai multă preocupare pentru amenajarea de terenuri și pentru producerea și difuzarea materialelor necesare: rachete, mingi, fileuri. O asemenea treabă nu se face bătînd din palme. Dar, încetul cu încetul, portile tenisului, acest sport atît de frumos, vor putea fi deschise unui număr tot mai mare de tineri. Bănuiesc că vă veți număra printre ei!

AUREL TRAIAN FURNEA, LUDUȘ. Ne-au amuzat unele dintre „greșelile de tipar" meșterite de dv. Trebuie să recunoașteți, însă că uneori, și greșelile noastre de tipar, autentice, sînt cel puțin la fel de... hazlii. Dar, să le prezentăm cititorilor, pe ale dv.:

● Pe șosea erau multe **dopuri**.

● Pescarul își aruncă undița în **baltă**.

● Douăzeci de echipe s-au întrecut pentru **supă**.

● Fotbalistul cutreerase pămîntul în lung și în **pat**.

● Preluă mingea și trase în **soarta** adversarului.

DAN CREȚAN, TÎRGU JIU. De unde și pînă unde această discuție în legătură cu Doru Popescu? Nici un mo-

ment, acest jucător, n-a intenționat să vină la Progresul. Vă asigur că nici n-a trecut în viața lui pe strada dr. Staicovici! Înainte de a veni la Dinamo, în martie 1968, el a jucat la Metalul — Drobeta Turnu Severin.

VIRGIL ALEXA, HUNEDOARA. Vă proclam învingător în disputa cu prietenul dv. Minerul Baia Mare a jucat în divizia A, în ediția 1964-65. Și a retrogradat. S-a consolat, însă, măcar cu faptul că s-a clasat pe locul 15, înaintea Progresului!

Ilustrații: N. CLAUDIU

PROMOȚIILE LUI CARALULIS...

Dintr-o viitoare istorie a tenisului românesc nu va putea să lipsească, desigur, numele lui **Tache Caralulis**. Fost multiplu campion național, de patru ori selecționat în reprezentativa țării pentru „Cupa Davis" — Caralulis s-a arătat a fi, cu deosebire după retragerea sa din activitatea competițională, un descoperitor și abil șlefuitor de talente.

La această filă a carierei sale vrem să ne referim în rîndurile de față. Cu aproape 22 de ani în urmă, mai exact în 1951, Tache Caralulis era chemat să preia cîrma secției de tenis a clubului bucureștean Progresul. După cum chiar el ne mărturisește, a fost o muncă de adevărat pionierat, dar tocmai de aceea foarte pasionantă.

Am încercat, într-una din zile, împreună cu Tache Caralulis, să așternem pe hîrtie numele jucătorilor care, pînă să-și desăvîrșească propria personalitate ca tenismeni, au „furat" cîte ceva — cum foarte plastic se exprima **Tiriac** — din personalitatea maestrului. Tiriac însuși recunoaște că îi datorează foarte mult lui Caralulis în desăvîrșirea loviturii sale de rever. Iar Cornel Zacopceanu — fost campion al țării în proba de simplu — acceptă că n-ar fi reușit suprema înnobilare în competițiile interne, dacă nu s-ar fi bucurat de privilegiul de a-l fi avut pe Caralulis ca antrenor...

Din aceeași „promoție", formată la școala lui Caralulis, să-i mai amintim pe **Ștefan Anghelescu**, apoi pe **Rodica Andreescu** și **Eva Stăncescu**. A urmat o a doua generație de jucători și jucătoare cărora Tache Caralulis le-a pus, pentru prima oară, racheta în mînă, ori le-a șlefuit acele lovituri pe care, cu ochiul său de expert, le considera de mare eficacitate în cariera viitoare a elevilor săi. Să ne amintim că acestei generații i-au dat strălucire **Julieta Namian**, multi ani campioană a țării la simplu și la dublu și, mai tîrziu, **Ilie Năstase**, plecat de la Progresul — adică din grupa de copii ai lui Tache — în drumul său spre consacrarea pe plan mondial. Și au mai fost — Caralulis nu-i uită precum nici ei pe maestru — **Günther Bosch, Gheorghe Boaghe, Petre Mărmureanu, apoi Iulian Kiselef, Nicolae Cristescu, Dan Tereanu, Andrei Ungureanu, Nicolae Fătu...**

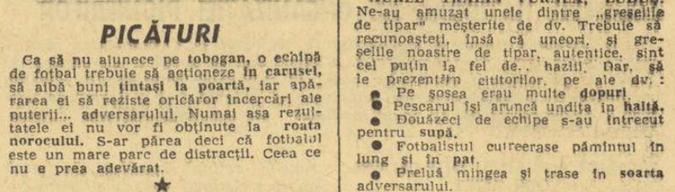

Toți sînt numai ochi și urechi. Fiecare explicație a maestrului Caralulis este deosebit de prețioasă.
Foto: Theo MACARSCHI

Din 1967 Tache Caralulis a încetat a mai fi antrenor la un club de performanță, luîndu-și răspunderea formării unui nucleu de tenis pentru amatori. Așa s-a născut Centrul de inițiere de la Strandul Tineretului de atunci — că și pînă atunci — el continuă să fie cîte 8—10 ore pe zi pe terenul de tenis, și fiecare dintre cei aproape 400 de copii — cîți se pierdă de-a lungul unui sezon — se poate lăuda, dar mai ales se va putea lăuda, că s-a aflat, la un moment dat, față în față la fileu cu maestrul sportului Tache Caralulis.

Vă mirați, poate, că aprecierea care i s-a dat s-a oprit aici? Și noi! Titlul de maestru emerit al sportului sau de antrenor emerit i s-ar fi potrivit mai bine lui Tache Caralulis. Dar timpul încă nu e pierdut.

Ion GAVRILESCU

«Am mulțumirea că mi-am încheiat activitatea pe Wembley!»

ARBITRUL VASILE DUMITRESCU LA ORA ADUCERILOR AMINTE...

„Am rămas cu amintirile..."

Foto: Paul ROMOȘAN

Cine ar fi zis că arbitrul Vasile Dumitrescu a împlinit 55 de ani? Da, acela care sprinta în pas cu jucătorii; acela cu alergarea elegantă, cu capul sus; acela care părea mereu tînăr. Și totuși, Vasile Dumitrescu, aceeași generație cu Ritter, cu Nițescu, a pus fluierul în cui. Echipamentul este în dulap, spălat, călcat; ghetele strălucesc; alături — ecusonul de arbitru cu însemnele F.R.F. și cel albastru de „referee F.I.F.A." Toate, gata, pareă să fie puse în valiză și să plece odată cu posesorul lor spre Constanța, Craiova, Iași, Oradea, Sofia, Istanbul, Kiev, Londra, Salonic... Andrade, Bobby Moore, Del Sol, Beara, Milutinovici, Zebec, Lubanski, Domazos, Turgay, Menicheli, Sivori, ca să nu mai vorbim de jucătorii care an de an au populat campionatele noastre, se supuseseră fluierului său, semnalizărilor sale de la tușă.

Toate sînt ca înainte. Și totuși...

— Da, am rămas cu amintirile. Iată, în dulapul acesta am vrafuri de tăieturi din ziare; în album — fotografii de pe unde m-a purtat fluierul, în țară și în Europa. Credeam că nu se va sfîrși niciodată, niciodată...

L-am întîlnit de curînd pe Vasile Dumitrescu la el acasă, în cartierul bucureștean Baba Novac. Era preocupat de căsătoria fiicei sale, Mariana, care are loc chiar azi.

— Aveți față de mărițat?

— De patru ani sînt și bunic!

— !?

— M-am căsătorit de tînăr și băiatul cel mare, Anton, are 30 de ani. El m-a făcut tată mare! Mariana are 25 de ani. Mai am un băiat, Petre, de 20 de ani, student în anul II la Agronomie. Pînă acum, preocupările mele erau familia, serviciul și fotbalul. Acum, fotbalul, adică arbitrajul, a dispărut. Parcă nici n-a fost. Rămîn doar albumul acesta și tăieturile din ziare.

Îmi dau seama că gazda mea e intens preocupată de această renunțare.

— Prea a fost bruscă, continuă Vasile Dumitrescu. Parcă s-a tăiat un fir. Duminica stau acasă ca pe ghimpi. Treningul e în dulap și el. Altădată, cît de tîrziu veneam seara acasă de la lucru (sînt maistru marochiner la cooperativa „Arta aplicată"), îi puneam pe mine și plecam pe ceclaurile de pe aici, la antrenament. Odată, un paznic a asmuțit niște cîini pe mine, credea că am intenții necurate.

Zîmbește. Un zîmbet amar. Continuă:

— Am mulțumirea că mi-am încheiat activitatea internațională pe Wembley, „templul fotbalului". Am fost fluier la meciul Anglia — Elveția din toamna trecută, din preliminariile campionatului european. A fost o seară de neuitat pentru mine. La centru — **Constantin Bărbulescu**, vizavi-ul meu, la cealaltă tușă, **Otto Anderco**.

— Spune-mi, Vasile Dumitrescu, știi cumva cîte meciuri ai arbitrat în cariera dumitale?

— Desigur.

Și din dulapul plin cu ziare, fanioane, reviste, albume, amintiri, scoate un caiet cu scoarțele îngălbenite:

— Aici am trecut toate meciurile mele. Interne și internaționale.

L-am răsfoit împreună. Nr. 1 este Steaua roșie — Proletarul, arbitrat la 4 iunie 1949, în campionatul orășenesc. Drumul spre afirmare începe în 1952 cînd este fluier la jocul Locomotiva București — Flamura roșie Bacău (3—1) din Divizia B. Debutează la „A" un an mai tîrziu: fluier, la Flacăra Ploiești — Locomotiva Timișoara (2—1). Ultimul joc, în primăvară, la Arad: U.T.A. — S.C. Bacău (2—0), la 25 iunie. Pe spațiul a 24 de ani, 631 de meciuri conduse.

— Ați jucat și fotbal?

— Deși nu e o regulă pentru un arbitru, am jucat fotbal. Mai întîi la o echipă de cartier, pe nume Coltea, apoi la Zburătorii și din 1944 la Unirea Tricolor. Sînt oborean și am jucat împreună cu Johny Dumitrescu, Bugiubei, Sandu Frățilă, Petrică Rădulescu, Ghermelle, Steinbach și Cirjan erau mai mari. Jucam fundaș sau mijlocaș.

— Și cum ați ajus în arbitraj?

— Un avînt al tinereții. M-am înscris împreună cu I. Comșa, Fr. Mateescu, I. Piscarac, Dumitru Rusu, Lulu Mihăilescu. Eram cu toții prieteni și am făcut școala în 1948-49. Concomitent arbitram 2-3 meciuri pe zi. Căutam să pun în practică și ceea ce învățam la cursuri, dar și ceea ce vedeam la marii noștri arbitri.

— Desigur, ați avut satisfacții...

— Fireste! Dar și destule neplăceri. Am făcut și greșeli. Destule. De altfel, cred că nu există arbitru care să nu greșească. Mai de mult, locuiam în altă parte și cînd veneam acasă deschideam ușa soției cu gîndul să arunc echipamentul pe foc. Mă oprea soția. Ea a luat parte la toate bucuriile și necazurile mele. Chiar cînd prietenii căutau să mă flateze, dacă eu îmi dădeam seama că am greșit, sufletul mi-era amar. Dar întotdeauna critica și deznădejdea momentană mă înarmau să demonstrez că, totuși, am calitate. Am fost — și sînt — un ambițios. În anii din urmă soția și copiii imprimau pe bandă de magnetofon transmisiile radiofonice sau de televiziune ale meciurilor. Le ascultam cînd veneam acasă. Dacă greșeam, rejudeam faza. Uneori, impotriva aparențelor, îmi dădeam seama că nu am greșit și eram fericit, chiar dacă a doua zi, ziarele... Nu vreau să fiu în pielea unui arbitru care a dat chix într-un meci. Sufletul lui e negru. Nu-l mai vine să iasă din casă. Are impresia că pe stradă este arătat cu degetul. Iar la serviciu, ce să mai vorbesc...

Am mai stat un timp de vorbă cu Vasile Dumitrescu. Despre calitățile unui bun arbitru, despre orașele din România în care îi-a plăcut să conducă, despre arbitrii care-i plac și despre multe altele. Dar spațiul, acest... inamic al gazetarilor, mă face să pun punct. Poate că altă dată...

Mircea TUDORAN

MICROMOTIVE SPORTIVE

● Toamna se numără bobocii. Boxerii, tot anul.

● Careu: cuvinte încrucișate între jucători și arbitru.

● Există maraton redus? Da. Dacă abandonezi la jumătatea drumului.

● Mingea medicinală nu este decît o minge de baschet... obeză.

Titi GHEORGHIU — Vaslui